

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
21 У. 16568/14
Датум, 07.12.2016. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., ул., чији је пуномоћник др Светислав Ј. Ристић, адвокат из Београда, Јужни булевар бр. 144, локал бр. 203, поднетој против туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за традицију, стандард и ветеране, Одељења за стамбене послове, Београд, ради поништаја решења УП-2 број 91-2/2014 од 18.11.2014. године, у предмету права на стамбено обезбеђење, у нејавној седници већа одржаној дана 07.12.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за традицију, стандард и ветеране, Одељења за стамбене послове, Београд, УП-2 број 91-2/2014 од 18.11.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство одбране Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, Управа за традицију, стандард и ветеране, Одељење за стамбене послове, А.А. из ..., ..., ул., накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема решења.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, изјављена против решења Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за традицију, стандард и ветеране, Одељења за стамбене послове, Групе за утврђивање права, УП-1 број 12531-111/98 од 27.05.2014. године, а којим је поништен закључак Управе за кадрове УП-1 број 12531-47/98 од 11.09.2006. године и одбијен захтев А.А. из ..., ..., ул., за давање стана у закуп на неодређено време, заведен под бројем 12531-19/98 од 06.11.2002. године. Закључком о исправци грешке УП-2 број 91-4/2014 од 26.01.2015. године, тужени орган је исправио изреку оспорено решење УП-2 број 91-2/2014 од 18.11.2014. године, тако што у трећем реду после “УП-1 број 12531-111/98”, треба да стоји “УП-1 број 12531-101/98”.

У тужби поднетој Управном суду дана 23.12.2014. године, тужилац преко

пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Истиче да су првостепени орган у ожалбеном решењу и тужени орган у оспореном решењу повредили одредбу члана 242. став 3. Закона о општем управном поступку, а на штету тужиоца, с обзиром да према тој законској одредби по протеку рока од пет година од достављања решења странци, понављање управног поступка се не може тражити, нити се може покренути по службеној дужности. Ово са разлога, јер је у конкретном случају поступак који се понавља окончан закључком првостепеног органа УП-1 број 12531-47/98 од 11.09.2006. године, што значи да је од достављања тог закључка тужиоцу прошло скоро осам година, односно далеко више од законског рока од пет година, па је тужени орган био дужан да поводом жалбе поништи то првостепено решење применом члана 232. став 1. истог закона. Осим тога и првостепени и другостепени орган у својим решењима су погрешно утврдили одлучну чињеницу за законито решење ове управне ствари, а то је да тужиочева супруга Б. није члан његовог породичног домаћинства. Наиме, у самом оспореном решењу се наводи да је тужиочева пунолетна ћерка В.В., каоја према поништену закључку и није члан његовог породичног домаћинства, стекла станарско право на једноособном стану у ... по одлуци Стамбене комисије Министарства одбране Републике Хрватске од 30.06.1997. године, у којој је као члан њеног породичног домаћинства наведена и мајка Ева. Међутим, из уверења МУП Србије, Полицијске управе за град Београд 03/31/6/1 број 205.3.1-40297/14 од 16.12.2014. године, јасно се види да је тужиочева супруга члан његовог породичног домаћинства и да је још од 1993. године, пријављена на адресама на којима је био пријављен и тужилац, док у Осијеку никада није живела са ћерком од када је тужилац напустио Републику Хрватску. У тој одлуци се констатује да је тужилац напустио трособан стан који је користио у Дакле, тужиочева ћерка је постала носилац станарског права на стану у ..., а тужилац са тим станом нема никакве везе, јер са ћерком не живи у заједничком домаћинству. Самим тим нејасно је на основу чега је тужени орган закључио да тужилац има решено стамбено питање, с обзиром да је очигледно да је наведена одлучна чињеница погрешно утврђена у смислу члана 125. став 1. Закона о општем управном поступку, а из те повреде правила поступка проистекла је и повреда одредаба Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране из 2005. године. На крају тужилац истиче да је 25.07.2014. године, ступио на снагу нови Правилник о решавању стамбених потреба запослених у Министарству одбране и Војсци Србије ("Службени војни лист", бр. 14/2014), а 25.09.2014. године, ступила на снагу Директива о начину поступања по захтевима за доделу стана у закуп, вођења евиденције, сачињавања листа реда првенства, као и другим пословима у вези са решавањем стамбених потреба у Министарству одбране ("Службени војни лист", бр. 22/14), којима је промењена стварна надлежност за одлучивање у управним стварима утврђивања права на доделу стана у закуп. Према одредбама члана 22. Правилника и тачке 2. Директиве, првостепени орган за утврђивање права на доделу стана је Управа за традицију, стандард и ветеране Сектора за људске ресурсе МО, као организациона јединица МО надлежне за стамбене послове, а према ставу 2. члана 22. Правилника, надлежни другостепени орган би био помоћник министра одбране за људске ресурсе, као непосредно претпостављени старешина лицу које доноси првостепено решење. Међутим, у оспореном решењу се као основ за доношење наводе одредбе члана 36. Правилника из 2005. године, који у време доношења оспореног решења није на правној снази већ скоро четири месеца, што значи да је о тој жалби одлучио апсолутно ненадлежни орган и то позивајући се на неважећи

пропис у погледу надлежности, чиме су очигледно повређене одредбе о надлежности и Закон о општем управном поступку, као и важећи Правилник о решавању стамбених потреба запослених у Министарству одбране и Војсци Србије. Тужилац посебно напомиње да је тужени орган већ покушао да му ускрати право на доделу стана са сличним образложењем у решењу од 22.06.2009. године, којим му је одбио жалбу против првостепеног закључка од 09.04.2010. године, а којим је одлучено да тужиоцу престане право на стамбено обезбеђење по закључку истог првостепеног органа од 11.09.2006. године. Међутим, Управни суд је пресудом 6 У. 25130/10 од 22.12.2011. године, уважио његову тужбу и поништио оспорено решење, али тужени орган и даље не жели да тужиоцу призна право на доделу стана у закуп. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, као и тужиоцу призна тражене трошкове које је определио и то: за састав тужбе износ од 16.500,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног Закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је тужени орган приликом одлучивања имао у виду да је првостепени орган у поновном поступку, а у извршењу решења туженог органа УП-2 број 161/2013 од 28.02.2016. године, којим је уважена жалба тужиоца и поништен закључак Групе за утврђивање права, УП-1 број 12531-94/98 од 21.11.2013. године, утврдио да је тужилац на основу решења стамбеног органа број 2/83-3 од 18.10.1985. године, добио на коришћење трособан стан у Осјеку у ул. Паје Коларића бр. 7, на основу чланова домаћинства супруге Б. и ћерки Г. и В.. Такође је имао у виду, да се у списима предмета налази и Одлука Стамбене комисије Министарства одбране Републике Хрватске број 512.09-04-97-02 од 30.06.1997. године, којом је признато станарско право В.В., ћерки тужиоца, на једнособан стан у ... у ул. ... бр. ..., површине 42,01м², а као члан породичног домаћинства корисника стана наведена је Б.Б., супруга тужиоца. У образложењу одлуке, између осталог, наведено је да В.В., као члан породичног домаћинства након напуштања стана од стране оца А.А., као носиоца станарског права на трособном стану у ул.... бр. ... у ..., поршине 63,42м², је поднела захтев за признавање станарског права на стану у ул. ... бр. ..., те с обзиром да је тај стан одузет њеном оцу, сагласила се за доделу мањег стана у ул. ... бр. Даље је имао у виду, одредбу члана 3. став 1. тачка 1. Правилника о решавању стамбених питања у МО ("Службени војни лист", бр. 38/05...39/08), којим је прописано да лице из става 2. овог правилника има решено стамбено питање ако оно или члан његовог породичног домаћинства на територији држава чланица и територији република које су се издвојиле из СФРЈ, као и на делу територије Републике Србије (АП КиМ), има у својини усељив стан или породичну стамбену зграду, или је отуђило стан (породичну стамбену зграду), стечен по основу рада, а који је одговарајући за његово породично домаћинство у складу са одредбама овог правилника. На основу напред наведеног, као и имајући у виду одредбу члана 18. став 1. тачка 1. наведеног правилника, која предвиђа да заставнику, самцу или са једним чланом породице припада право на

доделу двособног стана, а пошто се ћерка тужиоца сагласила са доделом мањег стана у ул. ... бр. ... у ..., то је првостепени орган након спроведеног поновног поступка оценио да тужилац има решено стамбено питање. По оцени туженог органа, правилно је првостепени орган одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења, јер је правилно у конкретном случају утврдио да је тужилац по основу свог радног односа у војсци добио на коришћење стан који је одговарајући за њега и чланове његовог породичног домаћинства, а у смислу члана 18. наведеног правилника, због чега је одбио жалбене наводе као неосноване и одлучио као у диспозитиву оспореног решења у смислу одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку.

Међутим, по налажењу Управног суда основано тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Ово са разлога, јер из списка предмета као и налога датих у пресуди Управног суда 6 У. 25130/10 од 22.112.2011. године, произлази да тужилац у захтев за стан у закуп на неодређено време од 09.10.2000. године и од 06.11.2002. године – своје кћерке није пријавио као чланове заједничког породичног домаћинства, већ само супругу, те да из члана 11. став 2. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране, произлази да се чланом породичног домаћинства подносиоца захтева за решавање стамбеног питања не би могли сматрати супружник и дете, ако су по било ком основу решили стамбено питање и ако са подносиоцем захтева не живе у заједничком домаћинству. Како кћерке тужилац није ни пријавио приликом подношења захтева за доделу стана и како немају пријављено пребивалиште на истој адреси са оцем, овде тужиоцем, већ кћерка В.В. има пребивалиште на адреси ... бр. ... у ..., то се она не може сматрати чланом његовог породичног домаћинства. Такође тужени орган се у образложењу оспореног решења позвао на Одлуку Стамбене комисије Министарства одбране Републике Хрватске број 512.09-04-97-02 од 30.06.1997. године, којом је признато станарско право В.В., ћерки тужиоца, на једноособан стан у ... у ул. ... бр. ..., површине 42,01м², а као члан породичног домаћинства корисника стана наведена је Б.Б., супруга тужиоца. Међутим из уверења МУП Србије, Полицијске управе за град Београд 03/31/6/1 број 205.3.1-40297/14 од 16.12.2014. године, а која се односи на оцену доказа у вези супруге и чињенице да ли иста живи у стану у ... са ћерком или са тужиоцем, произлази да супруга тужиоца је члан његовог породичног домаћинства и да још од 1993. године, иста је пријављена на адресама на којима је био пријављен и тужилац. Према наведеном, по схватању суда, у конкретном случају, погрешно су примењени прописи на које се тужени орган позвао у образложењу оспореног решења, јер не садрже одредбу на основу које је тужени орган закључио да се тужилац не може третирати као подстанар, већ као корисник неодговарајућег стана, а по основу признатог станарског права његовој пунолетној кћерки у Осијеку, како је наведено и у образложењу пресуде Управног суда од 22.112.2011. године.

Стога, суд налази да је оспорено решење захваћено повредом правила поступка из чл. 199. ст. 2., у вези са чл. 235. ст. 2. Закона о општем управном поступку ("Сл. лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Сл. гласник РС" бр. 30/10), јер разлози дати у образложењу оспореног решења не упућују на одлуку из диспозитива тог решења, нити је тужени орган у образложењу оспореног решења ценио жалбене наводе, што је био у обавези да учини.

У поновном поступку тужени орган ће ценити жалбене наводе, те правилно применити прописе у вези са утврђивањем чланова породичног домаћинства тужиоца и донети правилну и на закону засновану одлуку.

Са изнетих разлога, Управни суд је, на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), донео одлуку као у ставу првом диспозитива ове пресуде. Примедбе суда у погледу поступка изнете у овој пресуди, обавезне су за тужени орган, у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени орган накнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да је тужилац имао трошкове у висини награде адвокату по опредељеном износу од 16.500,00 динара, за састав тужбе, будући да је заступана од стране пуномоћника из реда адвоката, па је применом одредаба чланова 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чланова 151. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11...55/14), одлучио као у ставу другом диспозитива овог решења.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.12.2016. године, 21 У. 16568/14

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РР